

Pokud tudíž žal. úřad sám stanovil odměnu starosty stěžující si obce částkou 12.000 Kč, překročil svoji kompetenci a bylo proto nař. rozhodnutí v tomto bodě zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 7707.

Samospráva obecní. — Řízení správní. — Řízení před nss-em: * Rozhodnutí okr. úřadu podle § 11 zák. č. 211/1920 o tom, má-li se usnesení obecního zastupitelstva, proti němuž notář podal odpor, vykonati čili nic, není ve smyslu § 5 zák. o ss konečné.

(Nález ze dne 23. ledna 1929 č. 1.200).

V ě c: Městská obec L. proti okresnímu úřadu v Levicích o zákaz výkonu usnesení městského zastupitelstva.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Ve schůzi dne 7. října 1926 přijalo městské zastupitelstvo v L. resoluční návrh svého člena Ignáce Sz. tohoto znění: »Zastupitelský sbor města L. vzhledem na drahotu stoupající ze dne na den obrací se na patřičné min. se žádostí, aby: a) kartely, zvláště utvoření kartelu cukerního, zamezilo a na zákonném podkladě to stihalo; b) cenu cukru, která jest nad světovými cenami tržními, na základě zákona uzařilo za lichvu; c) volný prodej cukru znovu zastavilo do toho času, dokud svobodný obchod na zdravém základě nebude umožněn; d) konečně, aby se uvažovalo o socialisaci cukrovarů.«

Schůzi přítomný notář města L. ohlásil proti tomuto usnesení veto a požádal okr. úřad v Levicích, aby bylo zrušeno. — Okr. úřad v Levicích ve smyslu nařízení min. pro Slov. ze 17. května 1926, pokud se týče veta měst. notáře, výkon uvedeného usnesení měst. zastupitelstva zakázal s odůvodněním, že obsahuje otázku politického rázu, kteréžto otázky se podle výše označeného nař. v zastupitelských sborech obcí projednávají nesmějí. K tomuto rozhodnutí bylo připojeno poučení, že proti němu ve smyslu § 11 zák. č. 211/20 není dalšího odvolání.

Maje rozhodovati o stížnosti města Levic, do tohoto rozhodnutí podané, musil se nss v první řadě z moci úřední zabývati otázkou, zda předmětem stížnosti jest adm. rozhodnutí poslední přípustné stolice, a zda tedy nss-u jest co činiti s konečným rozhodnutím správního úřadu po rozumu § 5 odst. 2 zák. o ss, za jaké je označil žal. úřad. V příčině té uvážil nss toto:

Podle § 11 zák. č. 211/20 o obecních a obvodních notářích na Slov., kterého se nař. rozhodnutí v poučení o opravných prostředcích dovolává, má notář ve věcech obecních právo i povinnost žádati, aby usnesení obecního zastupitelstva nebylo vykonáváno, pokud by usnesením byl porušen zákon, překročena působnost nebo ohroženo blaho obce. Žádost takovou jest podati ve lhůtě 3 dnů u příslušného okr. úřadu, který rozhodne, má-li se usnesení, proti němuž notář podal odpor, vykonati čili nic. —

O tom, zda z rozhodnutí okr. úřadu, podle tohoto předpisu vydaného, jest přípustný opravný prostředek, uvedený zákon ani v cit. § 11 ani v ostatních svých ustanoveních nic nepraví a nelze tudíž ve sporném případě pro vyloučení opravného prostředku ze zák. č. 211/20 nic dovoditi. Není-li však v zákoně, na němž nař. rozhodnutí spočívá, v tom směru žádného ustanovení, dlužno obrátiti zřetel k všeobecným předpisům o opravném řízení ve věcech adm. na Slov., které jsou obsaženy v oddíle I. zák. čl. XX:1901. V úvahu přicházejí tu §§ 1, 2 a 4 tohoto zák. článku, ve kterých se ustanovuje:

(§ 1) Ve správních záležitostech není proti rozhodnutí (opatření) třetí stolice odvolání přípustno. — (§ 2) Proti rozhodnutí (opatření) druhé stolice, které se shoduje in merito s rozhodnutím stolice první, se zpravidla odvolání nepřipouští. — (§ 4) Odvolání jest přípustno toliko proti rozhodnutí konečnému. O odstranění porušení práv, které se stalo v řízení předcházejícím konečnému rozhodnutí, může býti žádáno v odvolání proti rozhodnutí konečnému.

Z ustanovení těchto vychází jednak, že z rozhodnutí (opatření) první stolice adm. na Slov. jde, není-li v konkrétním případě speciálního předpisu odchylného, odvolání ke druhé stolici vždycky, ke třetí stolici však jen tehda, není-li další odvolání dle cit. § 2 vyloučeno, a jednak z předpisů uvedených plyne, že z rozhodnutí (opatření) první nebo druhé adm. stolice jest odvolání vůbec přípustno toliko tenkrát, je-li rozhodnutí (opatření) to konečné. Konečným v tomto smyslu jest v protivě k rozhodnutím (opatřením) předběžným, přípravným a pod. takové rozhodnutí (opatření), kterým jest věc pro rozhodující úřad vyřízena, takže s ní jako rozhodující stolice nemá již co činiti.

Že v daném případě není speciálního předpisu, který by odvolání z nař. rozhodnutí vylučoval, bylo již nahoře řečeno, a zbývá tedy zodpovědět otázku, je-li nař. výrok okr. úřadu ve smyslu cit. § 4 zák. čl. XX:1901 konečným čili nic. V příčině té jest uvážiti, že k zakročení notáře bylo úkolem okr. úřadu jediné posouditi, zda nebyl usnesením obecního zastupitelstva porušen zákon nebo nebyla-li jím překročena působnost aneb ohroženo blaho obce, a na základě výsledku, k jakému dospěl, rozhodnouti, smí-li dotčené usnesení obec. zastupitelstva býti vykonáno čili nic. Jestliže pak okr. úřad nař. rozhodnutím výkon usnesení obec. zastupitelstva zakázal s odůvodněním, že obsahuje otázku rázu politického, kteréžto otázky se v zastupitelských sborech obecních projednávají nesmějí, vyslovil, že obecní zastupitelstvo, schválivši zmíněnou resoluci, překročilo svou působnost a z toho důvodu že se usnesení, proti němuž notář podal odpor, vykonati nemá. Tím však vyčerpal svoji úlohu a nelze proto na tento jeho výrok pohlížeti jinak, než jako na rozhodnutí ve smyslu § 3 zák. čl. XX:1901 konečné, proti němuž, jak shora dovozeno, odvolání přípustno jest.

Když tudíž žal. úřad prohlásil, že odvolání z jeho rozhodnutí nemá místa, dal stěžující si obci nesprávné poučení o opravném prostředku, pročez bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss.